ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **V. T.**, zastoupena Mgr. Janem Vondrou, advokátem, se sídlem Palackého tř. 2203/186, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 9. 2020, č. j. OAM-38636-2/ZM-2020, MV-117029-2/OAM-2020, a ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-52863/ZM-2020, MV-152421-1/OAM-2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2021, č. j. 62 A 167/2020 - 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Jana Vondry, advokáta se sídlem Palackého třída 2203/186, Brno, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný dne 9. 9. 2020 a dne 1. 10. 2020 žalobkyni jako držitelce zaměstnanecké karty na základě jejích žádostí ze dne 16. 7. 2020 a ze dne 15. 9. 2020 sdělil, že nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

[2] Proti těmto sdělením podala žalobkyně žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“). Uvedla, že se jedná

o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť přímo ovlivňují a určují její práva; v případě, že by jí byla odňata možnost hájit se před soudem, byla by nucena bez jakékoliv možnosti jejich přezkumu opustit Českou republiku. Žalobkyně v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oznámila změnu zaměstnavatele žalovanému dne 5. 5. 2020. S ohledem na tehdy platná krizová opatření poslední den lhůty pro podání oznámení připadl až na 17. 7. 2020. Žalobkyně ke svému oznámení o změně zaměstnavatele neobdržela žádnou reakci, a proto byla v dobré víře, že oznámení je v pořádku. Až při telefonátu se zaměstnancem žalovaného dne 16. 7. 2020 zjistila, že její oznámení trpí vadami. Ve snaze o nápravu ještě ten den odeslala opravené oznámení datovou schránkou. V nejbližší možný den, tzn. v pondělí 20. 7. 2020, dorazila žádost žalovanému poštou. V důsledku popsaných pochybení žalovaného se žalobkyně dostala do situace, kdy měla pozbýt oprávnění k pobytu na území České republiky na základě pochybení žalovaného. Navrhla proto zrušení obou rozhodnutí.

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) výzvou ze dne 16. 12. 2020, č. j. 62 A 167/2020 - 15, upozornil žalobkyni, že uvedená sdělení nelze považovat za správní rozhodnutí, nýbrž za správní akty, které zasahují do sféry žalobkyně, tudíž je proti nim přípustná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením dle § 82 a násl. s. ř. s. Vyzval ji, aby nesprávně zvolený žalobní typ ve lhůtě 15 dnů opravila, jinak bude žaloba odmítnuta.

[4] V návaznosti na výzvu soudu žalobkyně změnila žalobní typ. Odkázala na skutečnosti uvedené v původním podání a navrhla, aby soud určil, že oba zásahy do práv žalobkyně provedené předmětnými sděleními byly nezákonné; jelikož zásahy a jejich důsledky stále trvaly, navrhla žalobkyně, aby soud zakázal žalovanému porušovat její práva a aby mu přikázal obnovit stav před zásahem.

[5] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 9. 2021, č. j. 62 A 167/2020 – 83 (dále jen „*napadené usnesení*“), žalobu odmítl a věc postoupil k vyřízení Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“).

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro věcné projednání žaloby; negativní sdělení ve smyslu § 42g zákona o pobytu cizinců je individuální správní akt, který zasahuje do právní sféry žadatele (cizince), jehož důsledkem je nemožnost výkonu zaměstnání u uvedeného zaměstnavatele. Byť sdělení není výslovně označováno jako rozhodnutí, je třeba jej za správní rozhodnutí považovat. Proti správnímu rozhodnutí je pak přípustné odvolání; o tom rozhoduje Komise. S ohledem na výše uvedené posoudil krajský soud žalobu jako odvolání žalobkyně proti rozhodnutím žalovaného. Zvolený postup považoval za vhodnější i z hlediska zajištění efektivnější ochrany práv žalobkyně.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření k ní

[7] Proti usnesení krajského soudu podal žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, ve které navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v tom, že krajský soud o věci rozhodoval jako o žalobě podle § 65 s. ř. s., ačkoliv žaloba byla změněna na žalobu podle § 82 s. ř. s.

[8] V případě, že by došlo ke změně žalobního typu, která stěžovateli není známa, případně byla-li žaloba soudem posouzena kvůli svému obsahu jako žaloba proti rozhodnutí, měla být odmítnuta z důvodu dle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s., nikoliv z důvodu dle § 68 písm. a) s. ř. s., což znamená, že neměla být postoupena Komisi k rozhodnutí.

[9] Sdělení o splnění či nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele není ani materiálně rozhodnutím, tudíž proti němu nelze podat řádný opravný prostředek; jeho náprava je možná pouze postupem dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*s. ř.*"). Nezakládá, nemění ani závazně neurčuje konkrétní práva jedince. Pokud oznámení nesplňuje podmínky dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, tak se k němu nepřihlíží. Stěžovatel navíc neprovádí dokazování, zkoumání se omezuje na předložení zákonem požadovaných podkladů. Odkaz krajského soudu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Azs 327/2020 – 44, je nerelevantní, neboť usnesení nijak nepodporuje závěry krajského soudu o povaze sdělení o nesplnění podmínek dle § 42g zákona o pobytu cizinců.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že závěry krajského soudu považuje za správné a ztotožňuje se s nimi. Krajský soud správně posoudil žalobu dle jejího obsahu. Sdělení o splnění (nebo nesplnění) podmínek pro změnu zaměstnavatele je nutné považovat za správní rozhodnutí, neboť svou povahou jednoznačně zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva nebo povinnosti cizince. Bez kladného sdělení je legální změna zaměstnavatele prakticky vyloučena. K námitce stěžovatele, že při vyřizování oznámení o změně zaměstnavatele neprovádí stěžovatel dokazování, poukazuje žalobkyně na fakt, že stěžovatel zkoumá, zda cizinec předložil veškeré potřebné doklady, zda je pracovní pozice, na kterou má cizinec v úmyslu nastoupit, zařazena v evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, popř. zda nenastal některý ze zákonem stanovených důvodů pro neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Důsledkem sdělení o nesplnění podmínek je nemožnost výkonu zaměstnání u uvedeného zaměstnavatele; jedná se tedy o individuální správní akt. Žalobkyně navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 s. ř. s., za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejich rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V první řadě se kasační soud zabýval namítaným pochybením krajského soudu, který rozhodoval o jiném žalobním typu. Ze spisu krajského soudu vyplynulo, že dne 6. 11. 2020 podala žalobkyně žalobu proti rozhodnutí (č. l. 1-4 spisu). Přípisem ze dne 16. 12. 2020 (č. l. 15 spisu) krajský soud poučil žalobkyni, že sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců nepovažuje za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., pročež ji vyzval ke změně žaloby na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. To žalobkyně učinila podáním dne 4. 1. 2021 (č. l. 16-18 spisu). Usnesením ze dne 28. 1. 2021, č. j. 62 A 167/2020 – 26, poté krajský soud rozhodl o vydání předběžných opatření označených „v řízení o žalobě proti nezákonným zásahům žalovaného...“. Spis obsahuje také množství přípisů zasílaných krajským soudem po zmíněné změně žaloby, které jsou ale někdy označeny „o žalobě proti rozhodnutí žalovaného...“ (např. č. l. 23 a 30) a některé „o žalobě proti nezákonnému zásahu“ (č. l. 43 a 52). To stejné pak platí i pro podání žalobkyně, která jsou ovšem taktéž označována „o žalobě proti rozhodnutí...“ (č. l. 46 a 57).

[15] Pochybení krajského soudu je tedy zjevné; z uvedeného vyplývá, že krajský soud skutečně rozhodoval v řízení o žalobě proti rozhodnutím, ačkoliv ji žalobkyně k dřívějšímu poučení soudu změnila na žalobu zásahovou. Krajský soud tedy měl, pokud dospěl v návaznosti na aktuální judikaturu ke změně právního názoru, znovu vyzvat ke změně žaloby. Pochybil, pokud tak neučinil; nicméně nesprávný postup krajského soudu nelze klást k tíži žalobkyně, která jednala pod hrozbou odmítnutí žaloby na základě předběžného názoru sděleného krajským soudem. Není přijatelné, aby za něj žalobkyně nesla odpovědnost. Řízení je však zatíženo vadou. Na kasačním soudu je tedy posouzení, zda vada řízení mohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[16] Ve shodě se svým rozsudkem ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 211/2021 - 26, týkajícím se fakticky totožné situace, Nejvyšší správní soud shledal, že tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá, neboť krajský dospěl ke správnému závěru, jak bude odůvodněno níže. Vzhledem k výsledné správnosti úvah a postupu krajského soudu by tak v případě napadeného usnesení došlo ke kasaci čistě z formalistických důvodů; výsledkem by bylo pouze oddálení výsledku sporu, který však nemůže skončit jinak. Vytýkané pochybení tedy nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, pročež napadené usnesení obstojí a první kasační námitka není důvodná.

[17] Tvrzení, že sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců není správním rozhodnutím, je podstatou druhé kasační námitky. Tato otázka již byla kasačním soudem řešena a ten nyní neshledal důvod se od své rozhodovací praxe odchýlit (viz např. usnesení ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021 - 41; dále rozsudky ze dne 27. 9. 2021, č. j. 10 Azs 156/2021 – 28; ze dne 22. 10. 2021, č. j. 10 Azs 172/2021 – 36; ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 211/2021); platí, že sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a § 67 odst. 1 s. ř.

[18] Podle § 9 s. ř. je správní řízení *„postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.“*

[19] Podle § 67 odst. 1 s. ř. „[r]*ozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo*

ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.“

[20] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „[k]*do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*

[21] Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou *„rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*

[22] Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců „[m]*inisterstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.“*

[23] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je definováno kombinací materiálních a formálních znaků (rozsudky ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ans 1/2013 - 66, č. 2941/2014 Sb. NSS; ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 336/2017 - 18). Předně se tak musí jednat o úkon, který zasahuje do právní sféry žalobce (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 43, č. 906/2006 Sb. NSS). Avšak nikoli každý úkon, který se nějakým způsobem dotýká práv a povinností žalobce, je správním rozhodnutím; pro rozlišení rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. je proto třeba zohlednit i znak formální, který spočívá v tom, že u rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. jsou dány požadavky na formu, které u zásahu dány nejsou.

[24] Z formálního hlediska zákon stanovuje v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců jednoznačné podmínky, které musí cizinec splnit a které jsou pak žalovaným přezkoumávány. Žalovanému je rovněž stanovena lhůta, ve které tak má učinit a sdělení o splnění či nesplnění podmínek vydat. Činí tak v rámci zákonem stanovené pravomoci. Sdělení se vztahuje ke konkrétní věci a je adresováno individuálně určeným osobám (tedy cizinci – žadateli a jeho budoucímu zaměstnavateli). Zákon sice nestanoví požadavek na písemnou formu sdělení výslovně, avšak z povahy věci je zřejmé, že se tak musí dít právě tímto způsobem.

[25] Navíc platí, že v případě pochybností o naplnění formálního znaku u hraničních či nestandardních úkonů pro jejich klasifikaci jako rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. má být upřednostněna možnost obrany proti nim žalobou proti rozhodnutí, a to proto, že právě toto řízení nejlépe naplňuje principy, na nichž je správní soudnictví v České republice vybudováno, zatímco řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem má pouze doplňkovou (subsidiární) povahu. Jedním z nejdůležitějších aspektů při úvahách, jakou cestou má být zajištěn soudní přezkum proti konkrétnímu úkonu správního orgánu, musí být zajištění účinnosti poskytované soudní ochrany (bod 51 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, č. 3579/2017 Sb. NSS).

[26] Oprávnění dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců sice za splnění podmínek vzniká *ex lege* ode dne uvedeného v oznámení, v případě nesplnění podmínek se pak na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno a tento účinek rovněž nastává *ex lege*, nicméně sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je autoritativně postaveno najisto, že oznámení splňuje podmínky dle odst. 7 a 8. Jak už Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021 – 41: „[o]*bsah sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců totiž závazně předurčuje, jaké účinky ze zákona o pobytu cizinců nastanou, tj. zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 téhož zákona). To je významné nejen pro účely samotného výkonu zaměstnání na nově oznámené pozici, nýbrž i z hlediska případného zániku platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ta totiž zaniká uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) téhož zákona na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10 téhož zákona.*“ Stěžovatel tak svým sdělením autoritativně určí, zda může být cizinec na předmětném místě zaměstnán. Ostatně ve sdělení o nesplnění podmínek ze dne 1. 10. 2020 uvedl, že nemá-li žalobkyně na území ČR jiné pobytové oprávnění, je nutné, aby se dostavila na pracoviště správního orgánu za účelem vydání výjezdního příkazu.

[27] Výjimku z tohoto pravidla pak představuje mj. situace, kdy cizinec před uplynutím této doby učiní oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců (§ 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Pokud by se však na oznámení hledělo, jako by nebylo učiněno podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, a stěžovatel by tuto skutečnost cizinci sdělil až ke konci doby podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve které mohl cizinec učinit nové oznámení, mohla by zaniknout platnost zaměstnanecké karty, aniž by to cizinec mohl jakkoliv ovlivnit, ačkoliv mohl být v dobré víře, že splňuje všechny předepsané podmínky. Sdělení stěžovatele tak i v tomto ohledu významně ovlivňuje následný osud platnosti zaměstnanecké karty cizince.

[28] Namístě je přitom podotknout, že i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Azs 327/2020 - 44, kterým argumentoval krajský soud, a jenž dle názoru stěžovatele závěry napadeného usnesení krajského soudu nepodporuje, hovoří ve prospěch žalobkyně; implicitně z něj totiž vyplývá, že povaha sdělení byla posouzena tak, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 67 s. ř. V opačném případě by totiž nedošlo k odpadnutí

předmětu řízení ve vztahu k žalobou napadenému sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Nejvyšší správní soud to již vysvětlil ve svém usnesení ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021 – 41, kde uvedl: „[p]*odle § 156 odst. 2 správního řádu totiž platí, že vyjádření, osvědčení nebo sdělení (popřípadě jiný úkon podle části IV. správního řádu dle § 158 odst. 2 téhož zákona), které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit postupem podle § 156 odst. 1 správního řádu, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil. Bylo-li by proto sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců úkonem podle části IV. správního řádu, mohl by jej zrušit pouze správní orgán, který sdělení vydal, tedy žalovaný (stěžovatel v nyní projednávané věci). V takovém případě by pak rozhodnutí Komise o zrušení sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele bylo nicotné podle § 77 odst. 1 správního řádu, protože by ho vydal správní orgán, který k jeho vydání neměl žádnou pravomoc (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, č. 793/2006 Sb. NSS). Ke zrušení sdělení by proto nedošlo a předmět řízení by neodpadl. Dospěl-li proto 4. senát k závěru, že došlo k odpadnutí předmětu řízení z důvodu, že žalobou napadené sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele bylo Komisí zrušeno, znamená to, že dospěl současně k závěru, že Komise měla pravomoc rozhodnout o odvolání proti sdělení, neboť sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců bylo správním rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu.“*

[29] Závěrem kasační soud uvádí, že krajský soud odmítl žalobu podle § 46 odst. 5 s. ř. s., nikoliv dle § 68 písm. a) s. ř. s., jak tvrdí stěžovatel. Tomuto postupu nelze nic vytknout. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že byť krajský soud během řízení pochybil a zatížil je tak vadou, tato neměla vliv na zákonnost napadeného usnesení; jeho závěry jsou správné.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod ani pro zrušení napadeného usnesení z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 3400 Kč. Částka pak byla podle § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšena o 21%, neboť zástupce je plátcem DPH. Celkově tak bylo přiznáno k úhradě 4114 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu